

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

20 Ιανουαρίου 2008

Κυριακή ΙΒ΄ Λουκά - Τῶν 10 Λεπρῶν (Λουκ. 17, 12-19)

«Καὶ αὐτοὶ ἤραν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα ἐλέησον ἡμᾶς»

Πορεύεται πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ πάθῃ καὶ σταυρωθῆ «ὕπερ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας» ὁ Κύριος, ἀδελφοί μου, καὶ παρ' ὅτι πορεύεται πρὸς τὸ πάθος, τὸν ὄνειδισμό, τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ θάνατο, ἐν τούτοις δὲν παύει νὰ εὐεργετῆ καὶ νὰ θεραπεύῃ τὶς ἀσθένειες τοῦ λαοῦ. Θεραπεύει καὶ εὐεργετεῖ, γιὰ νὰ εἰσπράξῃ ἀχαριστία καὶ ἀγνωμοσύνη: Ἐκεῖνος πὺ «ἀνατέλλει τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους» (Ματθ. 5, 45).

Ἡ μεγάλη θεϊκὴ καρδιά Του κάμπτεται, λυγίζει καὶ συμπονεῖ στὸν πόνο τῶν ἀρρωστημάτων καὶ ἀμαρτημάτων τοῦ λαοῦ Του. Γι' αὐτὸ προθύμως θεραπεύει, ἰᾶται, συγχωρεῖ, παρηγορεῖ, ἀνακουφίζει καὶ εὐεργετεῖ. Τὸν βλέπουμε σήμερα νὰ εὐεργετῆ θεραπεύοντας δέκα λεπρούς ἀνθρώπους, ἀπόκληρους τῆς ζωῆς, δέκα δυστυχεῖς ὑπάρξεις πὺ ἡ ἀρρώστια ἔχει μεταβάλλει τὰ σώματά τους σὲ ἓνα ἔλκος, μιὰ ἀνυπόφορη φρικτὴ πληγὴ.

Αὐτὰ τὰ δυστυχησμένα πλάσματα, μόλις ἀντίκρυσαν τὸν Χριστό, ἔνωσαν τὸν πόνο τους, τὴν συμφορὰ τους, ἔνωσαν τὴν φωνὴ τους «λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπίστατα ἐλέησον ἡμᾶς». Κύριε Ἰησοῦ, διδάσκαλε λυπήσου μας. Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἰκεσία φανερώνει πὺ οἱ δέκα λεπροὶ ἔχουν γνῶση τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ καὶ συνείδηση τῆς δικῆς τους ἀδυναμίας. Ἀκόμα ἡ μικρὴ αὐτὴ ἰκεσία «ἐλέησον ἡμᾶς», ὅπως φαίνεται στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ἔχει μεγάλη δύναμη, γιὰτί, ὅταν λέγεται μὲ πίστη, ἐλκύει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, πὺ ἀπαλλάσσει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν κακοδαιμονία. «Ἐλέησον ἡμᾶς» φωνάζουν δυνατὰ οἱ ἀσθενεῖς καὶ ἀπόκληροι καὶ «ἔστησαν πόρρωθεν», δηλαδὴ στάθηκαν ἀπὸ μακριά. Δὲν χρειάζεται ὅμως, γιὰτί οὐδόλως φοβίζει τὸν Κύριον ὁ μολυσμὸς τῆς ἀσθένειας, γιὰτί εἶναι ἀμόλυντος καὶ καθαρὸς. Δὲν φοβᾶται τὸν μολυσμὸ ἐκ τῆς ἀμαρτίας, γιὰτί εἶναι ἄμωμος καὶ ἀναμάρτητος καὶ γιὰ αὐτὸ διακηρύσσει «τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἀμαρτίας» (Ἰωάν. 8,46). Κανένας ἠθικὸς μολυσμὸς καὶ κανένα μεταδοτικὸ νόσημα, ὅσο μεγάλα καὶ νὰ εἶναι, δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τὸν Ἰησοῦ νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀπὸ τὴν ἐπαφὴ καὶ τὴ συναναστροφὴ μὲ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ ἀσθενεῖς πὺ ἔρχονται πρὸς Αὐτόν, γιὰ νὰ θεραπευθοῦν καὶ νὰ συγχωρηθοῦν. Ὅμως στοὺς συγκεκριμένους ἀσθενεῖς δὲν «ἐπιθέτει τὰς χεῖρας Του», ἀλλὰ τοὺς ὑποδεικνύει νὰ πάνε πρὸς τοὺς ἱερεῖς, γιὰ νὰ ἀποφανθοῦν γιὰ τὴν θεραπεία τους.

«Πορευθέντες -εἶπε- ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι». Ἔτσι προβλεπόταν ἀπὸ τὸν Μωσαϊκὸ Νόμο· ἂν κανεὶς εἶχε ἀπὸ τὴν λέπρα χτυπηθῆ, νὰ παρουσιάσῃ στοὺς ἱερεῖς τὸ σῶμα του καὶ νὰ πιστοποιεῖται ἔτσι ἡ ἀποθεραπεία του καὶ ἡ ἐλευθεροεπικοινωνία του. Καὶ τὸ ποθούμενο, τὸ θαῦμα, ἡ ἀποθεραπεία καὶ ἡ ἴαση συντελέσθηκε, ὅταν οἱ λεπροὶ πήγαιναν πρὸς τοὺς ἱερεῖς ὑπακούοντας στὸν Χριστὸ καὶ τὴν ὑπόδειξή Του. «Καὶ ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς ἐκαθαρίσθησαν». Μέγα τὸ δῶρο. Μεγάλῃ ἡ χάρις καὶ ἡ εὐεργεσία τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς δέκα λεπρούς. Ὅμως αὐτὴ ἡ εὐεργεσία δὲν ἐκτιμήθηκε ὅπως ἄξιζε· «ἔτρεξαν πρὸς τοὺς συγγενεῖς, τοὺς γνωστούς, τοὺς φίλους τους καὶ λησμόνησαν τὸν Ἴησον, Ἐκεῖνον μὲ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ μοιρασθοῦν τὴν χαρὰ τῆς θεραπείας τους, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἐμοιράσθησαν τὴν θλίψη, τὸν πόνο καὶ τὴν ἀγωνία τους. Δὲν ἐπέστρεψαν δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ». Δὲν ἐπέστρεψαν νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Εὐεργέτη. Γιὰ αὐτὸ καὶ βαθὺ παράπονο ἐκφράζεται ἀπὸ τὸν ἰατρὸ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. «Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἑννέα ποῦ;». Δέκα δὲν γιατρεύθηκαν; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι ἑννιά; Μόνον ἕνας, ποῦ δὲν ἦταν καὶ συμπατριώτης, εἶχε ἐπιστρέψει καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη καταφιλοῦσε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ εὐχαριστῶντας Του. Καὶ συνεχίζει νὰ ἐκφράσῃ τὸ παράπονό Του «οὐχ εὐρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ». Μέσα στὶς φράσεις αὐτὲς κρύβεται τὸ παράπονο τοῦ Θεοῦ γιὰ μία μερίδα ἀχαρίστων καὶ ἀγνωμόνων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅτι πλούσια ἀπολαμβάνουν τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ, τὴν ὑγεία, τὰ ἀγαθὰ, τὴν εὐφυΐα κ.λπ. πνευματικὰ καὶ ὑλικά χαρίσματα καὶ δωρήματα τοῦ οὐρανοῦ καὶ καυχῶνται γι' αὐτά, ἐν τούτοις ποτὲ δὲν εὐχαριστοῦν, ποτὲ δὲν εὐγνωμονοῦν τὸν δοτῆρα καὶ χορηγῶν αὐτῶν, τὸν Ὑψιστον. Τὸ γαϊδουράκι γνωρίζει τὴ φάτνη του, τὸ βόδι τὸν κύριό του, ὁ ἄνθρωπος ὅμως οὔτε τὴν Ἐκκλησία γνωρίζει οὔτε τὸν Χριστὸ παραδέχεται ὡς Κύριο καὶ Θεὸ του οὔτε Τὸν δοξολογεῖ οὔτε Τὸν εὐχαριστεῖ.

Ἀδελφοί μου, γιὰ δέκα πρόσωπα κάνει λόγο τὸ Εὐαγγέλιο σήμερα. Οἱ ἑννιά εἶναι ἀχάριστοι. Ὁ ἕνας εἶναι εὐγνώμων. Ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι εἴμαστε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἑννέα. Ἐκεῖνοι «μόνο νὰ εὐχαριστήσουν ξέχασαν». Ἐμεῖς, ὅμως, ὄχι μόνο ξεχνᾶμε, ἀλλὰ καὶ βλαστημᾶμε τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἐκκλησίες λειτουργοῦν, τὴν ὥρα ποὺ στὴν ἱερουργία αὐτὴ ἄγγελοι καὶ χερουβείμ καὶ ἀρχάγγελοι ψάλλουν «Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος Κύριος Σαβαώθ» ὑπάρχουν εὐεργετηθέντες ἀδελφοὶ ποὺ βρίζουν, μουτζώνουν καὶ βλαστημᾶνε.

Τὸ παράπονο τοῦ Ἰησοῦ: «οὐχὶ πάντες εὐεργετήθησαν; Οἱ δὲ ἑννέα ποῦ;» ἀποτελεῖ ἔλεγχο γιὰ μᾶς καὶ καταδίκη, γιατί ὡς χριστιανοὶ καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς ἔθνος εἴμαστε εὐεργετημένοι πολλαπλῶς ἀπὸ τὸν Κύριό μας καὶ «ἐν πολέμοις καὶ ἐν εἰρήνῃ», ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρος ὁ κόσμος ἀπολαμβάνει τῶν δωρεῶν Του, ἀφοῦ «τὸν ἥλιον Αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους (Ματθ. 5, 45). Εἴμαστε εὐεργετημένοι ἀπὸ τὸν Ὑψιστον ποὺ «ἐνηθρώπησεν», γιὰ νὰ σώσῃ καὶ λυτρώσῃ ὅλους. Ἐμπρὸς λοιπόν, ἅς μάθουμε, ἅς ἀρχίσουμε νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν Θεὸ ἐκφράζοντας ἔτσι καὶ

τὴν πίστιν μας καὶ τὴν ἀγάπην μας πρὸς Αὐτόν. Ὁ «ἀλλογενὴς» Σαμαρεῖτης ἔνοιωσε τὴν εὐεργεσίαν καὶ «ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τὸν Θεόν». Ἡ ψυχὴ του ἦταν γεμάτη μὲ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὸ ἐκδήλωσε τοῦτο, ὅταν «ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν Αὐτῷ». Κατάνυξη καὶ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἀρετὲς εὐπρόσδεκτες στὸ Θεό. «Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην... ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει» (Ψαλμ. 50, 19).

Δέχθηκε ὁ Θεάνθρωπος τὰ αἰσθήματα τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἀλλοεθνοῦς Σαμαρεῖτη, τοῦ λεπροῦ, καὶ τὸν διαβεβαίωσε «Ἀναστὰς πορεύου. Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε». Ἀδελφοί, καθημερινὰ ἅς εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα λέγοντας «εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας» τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ (Ψαλμ. 72, 2). «Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε. Τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Α΄ Θεσσ. 5-18), στὸν ὁποῖον ἀνήκει δόξα, τιμὴ καὶ εὐχαριστία καὶ τώρα καὶ πάντοτε. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]